

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/52/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117217925
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8117217925.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Šimkovej v spore žalobcov: 1/ P. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, 2/ Y. P. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, 3/ P. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, všetci zastúpení: Advokátska kancelária ROŠOVÁ HUSOVSKÁ, s.r.o. so sídlom v Prešove, Weberova 2, IČO: 51590901, proti žalovanému: Y. T., so sídlom V. R., Y., S.: XXXXXXXX, zastúpený: Správa a údržba ciest Prešovského samosprávneho kraja, so sídlom Jesenná 14, Prešov, o zaplatenie peňažnej náhrady za zriadenie vecného bremena a prísl., o odvolaní strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 11C/29/2017-285 z 23.09.2020 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok v II. zamietavom výroku.
- II. Mení rozsudok v I. vyhovujúcom výroku tak, že žalobu zamietá.
- III. Stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom (v tomto spore v poradí druhým) súd prvej inštancie výrokom I. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 251,- Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne od 30.09.2016 do zaplatenia, žalobkyni 2/ zaplatiť sumu 61,74 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne od 30.09.2016 do zaplatenia a žalobcovi 3/ zaplatiť sumu 83,67 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne od 30.09.2016 do zaplatenia; výrokom II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a III. súvisiacim výrokom o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovia 1/ a 3/ majú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a žalobkyňa 2/ má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 48%, ale len z prisúdenej istiny.

2. Učinil tak potom, ako mu bol jeho skorší zamietajúci rozsudok vychádzajúci z právneho názoru, že peňažná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom, je jednorazová, nemajúca charakter opakujúceho sa plnenia, ktorá sa premlčuje v 3-ročnej všeobecnej premlčacej dobe, ktorá doba začala plynúť deň nasledujúci po účinnosti zák. č. 66/2009Z.z., t.j. dňa 02.07.2009, a uplynula dňa 02.07.2012, a preto s poukazom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného a dátum podania žaloby 12.07.2017, vyhodnotil nárok žalobcov ako premlčaný s tým, žalobcom 2/ a 3/ v spore nesvedčí ani aktívna legitímácia, lebo v čase účinnosti cit. zák. neboli vlastníckmi nehnuteľnosti a nárok na náhradu za zaplatenie odplaty za užívanie vecného bremena vzniká iba tým vlastníkom, ktorí nehnuteľnosť vlastnili v čase účinnosti, na odvolanie žalobcov odvolacím súdom zrušený, kedy odvolací súd s takto vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie vo svetle rozhodovacej praxe súdov naprieč celou republikou v tejto otázke nesúhlasil a mal za to, že náhrada podľa cit. zák. sa má posudzovať ako opakujúca, a to predovšetkým z dôvodu jej dočasnosti. Viazaný právnym názorom

odvolacieho súdu na návrh žalobcov následne pristúpil k znaleckému dokazovaniu za účelom ustálenia všeobecnej hodnoty vecného bremena za žalované obdobie od 12.07.2014 do 12.07.2017 a na základe znaleckého posudku znalca S. R. H. č. XX/XXXX priznal žalobcovi 1/, ktorý bol spoluvlastníkom nehnuteľnosti za celé žalované obdobie v podiele 1/2 finančnú náhradu vo výške 251,-Eur, žalobcovi 3/, ktorý bol spoluvlastníkom nehnuteľnosti za celé žalované obdobie v podiele 1/6 finančnú náhradu vo výške 83,67,-Eur a žalobkyni 2/ finančnú náhradu vo výške 61,74Eur, lebo tá sa stala podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti v podiele 1/6 až ku dňu 27.04.2015. Súčasne žalobcom priznal zákonný úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení výzvy na zaplatenie a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu. Takto ustálený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa ustanovení § 3d ods. 2 zák. č. 135/1961Zb., § 6 ods. 1, ods. 3 zák. č. 446/2001Z.z., § 1 ods. 1, § 2 ods. 1, ods. 2, § 3 ods. 1, ods. 3, § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009Z.z., § 151n ods. 1, ods. 2, § 151o ods. 1, § 517 ods. 1, ods. 2, § 563 Obč. zák., § 3 nar. vlády SR č. 87/1995Z.z.; výrok o trovách konania podľa ustanovení § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1, ods. 2 CSP.

3. Tento rozsudok včas podaným odvolaním napadli obe strany.

4. Žalobcovia čo do II. zamietavého výroku, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci). Žalobcovia nesúhlasili s postupom súdu prvej inštancie, ktorý pri určení výšky ich náhrady vzal pri svojom rozhodovaní v úvahu závery znaleckého posudku, ktoré oni namietali ako i s tým, že rozsah a dobu od kedy bola žalobkyňa spoluvlastníčkou pozemku, náhrady za užívanie ktorého sa v tomto spore domáhali, skúmal, hoc uvedené protistranou nebolo spochybnené. Rovnako nesúhlasili s nepripusteným rozšírenia petitu žaloby. Navrhli rozsudok v nimi napadnutej časti zrušiť a vec opätovne vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súdu prvej inštancie.

5. Žalovaný čo do I. vyhovujúceho výroku, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP (iná vada a nesprávne právne posúdenie veci) Podstatou odvolacej argumentácie žalovaného je názor, že náhrada v zmysle zák. č. 66/2009Z.z. je jednorazová, premlčuje sa v 3-ročnej všeobecnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť deň nasledujúcim po účinnosti cit. zák., a patrí iba tomu, kto bol vlastníkom pozemku v čase účinnosti cit. zák.. Opätovne vzniesol námietku premlčania v žalobe upleteného nároku. Navrhol zmenu rozsudku v ním napadnutej časti znamenajúcu zamietnutie žaloby v celom rozsahu.

6. Iné podania strán dané neboli.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov dôvodné nie je, naproti dôvodnému odvolaniu žalovaného, v dôsledku čoho boli splnené podmienky tak pre čiastočne potvrdenie rozhodnutia (§ 387 ods. 1, § 390 CSP) ako i pre jeho čiastočnú zmenu (§ 388, § 390 CSP).

8. Zo spisu vyplýva, že žalobcovia sú podielovými spoluvlastníkmi okrem iného aj parcely KN XXX/ X - záhrady o výmere XXXmX zapísanej na LV č. XX k.ú. E. a to žalobca 1/ v podiele 1, ktorý nadobudol kúpnu zmluvou V XXXX/XXXX v roku XXXX. Žalobkyňa 2/ vlastní podiel 1/6 získaný darovacou zmluvou V XXXX/XXXX v roku XXXX a žalobca 3/ má taktiež 1/6, ktorú nadobudol uznesením 26D/1625/2010, teda dedením v roku 2010. Zo spisu ďalej plynie, že na parcele KN XXX/X je postavená cesta II. triedy, ktorej vlastníkom je žalovaný. Jedná sa o cestu II./XXX s názvom stavby „II./XXX E. I. prel. cesty č. stavby XXXX“, ktorá bola postavená na základe stavebného povolenia OD-XXX/ XX zo dňa XX.XX.XXXX vydaného N. v Y.. Zápis o odovzdaní a prevzatí tejto stavby preberajúcim

Cestným investorským útvarom Q. je zo dňa 19.12.1990. Vlastníkom tejto cesty bol štát. V dôsledku zmeny právnych predpisov - zákona č. 135/1961 Zb. (cestného zákona) a zákona č. 446/2001 Z.z. prešlo vlastníctvo k cestám II. triedy na samosprávne kraje, preto aj 29.12.2003 bola uzavretá dohoda o prechode majetku štátu v správe T. správy ciest na Y. samosprávny kraj. Žaloba bola podaná na súde dňa 12.07.2017 a žalovaný už v základnom konaní vzniesol námietku premlčania žalobcami uplatneného nároku. Žalovaným obdobím v tomto spore je obdobie od 12.07.2014 do 12.07.2017, preto na súdenú vec bezpochyby dolieha aplikácia zák. č. 66/2009Z.z..

9. V zmysle judikátu NS SR, R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 C.s.p.) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.“ Vo vzťahu k uvedenému pojmu zaujal obiter dictum stanovisko aj ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 51/2020 zo dňa 09.06.2020: „Inak povedané, pokiaľ nejde o rozhodnutie publikované v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (relevantné sú aj staršie zbierky, pozri rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 29/2017 z 24. januára 2018), tak možno za ustálenú prax považovať aj nepublikované rozhodnutie, ale musí spĺňať ďalšie predpoklady, a to (i) buď je tento názor vyjadrený opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach, alebo (ii) názor je vyjadrený aj v jednotlivom nepublikovanom rozhodnutí, ale na toto rozhodnutie (resp. právny názor v ňom vyjadrený) nadviazali niektoré neskôr vydané rozhodnutia, t. j. opäť musí ísť o akceptáciu právneho názoru vo viacerých ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu. Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že pokiaľ najvyšší súd odkazuje na nepublikované rozhodnutia, malo by ísť o „viacero“ takýchto rozhodnutí.“

10. Podľa uznesenia NS SR, sp. zn. 8Cdo/17/2019 z 30.11.2020: „Právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. vzniká ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona a nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. Ide o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.“

11. Podľa uznesenia ÚS SR, sp. zn. IV. ÚS 539/2020 z 28.10.2020: „Okrem iného sa poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu, v zmysle ktorej finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová; nemá charakter opakovaného plnenia“. Možno teda konštatovať, že ÚS SR uzavrel, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová pričom z tohto dôvodu ÚS SR ústavnú sťažnosť voči namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. Ústavy SR napadnutým uznesením NS SR, sp. zn. 2Cdo/194/2018 z 26.08.2019, v ktorom bol vyslovený právny záver o jednorazovej finančnej náhrade za vecné bremeno podľa zák. č. 66/2009Z.z., odmietol.

12. Podľa rozhodnutia ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 46/2013 z 03.09.2013 : „Pre odvolací súd nevyplýva z § 226 OSP jeho viazanosť vlastným právnym názorom. Teda odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor môže (napríklad aj pod vplyvom záväzného právneho názoru ústavného súdu vysloveného v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) zmeniť“.

13. Potom vo svetle už na teraz ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít nemožno prijať iný záver, ako ten, že peňažná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom, je jednorazová, nemajúca charakter opakujúceho sa plnenia, premlčuje v 3-ročnej všeobecnej premlčacej dobe, ktorá doba začala plynúť deň nasledujúci po účinnosti zák. č. 66/2009Z.z., t.j. dňa 02.07.2009, a uplynula dňa 02.07.2012, a preto s poukazom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného v základnom konaní a dátum podania žaloby 12.07.2017, je nárok žalobcov premlčaný.

14. Preto bolo potom potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v II. zamietavom výroku postupom podľa § 387 ods. 1, § 390 CSP ako vecne správny potvrdiť a naproti tomu v I. vyhovujúcom výroku postupom podľa § 388, § 390 CSP zmeniť a žalobu zamietnuť. Na ďalšiu argumentáciu strán zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech ich odvolaniu (aj z dôvodu procesnej

ekonomiky pre dôvodne vznesenú námietku premlčania), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

15. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania. Úspešnou stranou v spore je žalovaný, ktorému v zásade vznikol nárok na plnú náhradu trov konania. Právna úprava náhrady trov konania v sporovom konaní sa totižto spravuje zásadou úspechu v spore. Jediná možnosť prelomenia zásady úspechu pri rozhodovaní o trovách konania je vyjadrená v § 257 CSP, pričom už vo formulácii predmetného ustanovenia je *expressis verbis* vyjadrená požiadavka výnimočnosti jeho aplikácie v nadväznosti na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa. Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (pozri napr. R 34/1982). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo 17/2009, 5 Cdo 67/2010 či 3 MCdo 46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanom spore neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR, III. ÚS 292/07, či I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 727/2000). Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (pozri nález Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07). K aplikácii ustanovenia § 257 dochádza aj z aspektov sociálnych. Okolnosti hodné osobitného zreteľa sa v takýchto prípadoch môžu vyskytnúť v akomkoľvek sporovom konaní. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu (teda nielen tej strany, ktorú by podľa všeobecných ustanovení zaťažovala povinnosť nahradit' trovy konania, ale aj tej strany, ktorej majetková sféra by bola výnimočným nepriznaním náhrady trov dotknutá) a všímať si aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní (pozri R24/1964). Dôvodom spočívajúcim v pomeroch strán je napríklad skutočnosť, že sa strana, ktorá nemala úspech vo veci, ocitne v takej závažnej sociálnej alebo majetkovej situácii, ktorá predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa. Je však nutné prihliadnuť aj na pomery druhej strany sporu. Iba konštatovanie, že rozhodnutie o výnimočnom nepriznaní práva na náhradu trov konania nezasiahne nepriaznivo do majetkovej sféry úspešnej strany bez toho, aby sa súd majetkovou sférou tejto strany akokoľvek zaoberal, je neprípustné a takýto postup možno z hľadiska súdu hodnotiť ako svojvoľný. Použitie § 257 CSP neodôvodňuje ani fakt, že strana nie solventná, alebo, že zárobková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok.

16. V súlade s ustálenou rozhodovacou praxou ÚS SR boli strany sporu odvolacím súdom vyzvané na vyjadrenie sa k prípadnej možnej aplikácii ustanovenia § 257 CSP (nález Ústavného súdu SR z 2. apríla 2020, sp. zn. I. ÚS 387/2019, obdobne aj nález Ústavného súdu SR z 18. júla 2018, sp. zn. I. ÚS 153/2018). Strany sa k predmetnej výzve do rozhodnutia odvolacieho súdu nevyjadřili.

17. V súdnej veci ako dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania úspešnej strane - žalovanému - vidí odvolací súd v skutočnosti, že v čase podania žaloby mohli mať žalobcovia legitímne očakávania na úspech v spore, a to pre v tom čase nejednotnú rozhodovaciu prax súdov v otázke finančnej náhrady za vznik vecného bremena v domnení, že tá si napokon osvojí ich

právny názor, pričom táto otázka, ktorá bola bezpochyby zložitou právnou problematikou bola definitívne vyriešená v ich neprospech až po vyše 10-tich rokoch.

18. Odvolaciemu súdu nedá marginálne neuviesť, že procesný predpis upravujúci konanie pred súdmi - Civilný sporový poriadok - ktorého znalosť sa u sudcu prvoinštančného súdu prezumuje, nedáva tomu oprávnenie a povolanie (v prípade dotknutej sudkyne sa to už stáva notorickým) vnášať do dôvodov svojho rozhodnutia subjektívne emócie, zrejme vyvolané neprijatím/nepochopením záverov zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, resp. glosovať jeho procesný postup. Tu odvolací súd poukazuje na nevyhnutnosť rešpektovať vyslovené názory a výroky „vyššieho“ súdu, ak ten rozhodne o zrušení rozhodnutia súdu „nižšieho“, pričom vo výnimočných prípadoch (napr. zmena skutkových zistení, zmena právnej úpravy) je prípustný odklon od právneho názoru „vyššieho“ súdu, no ten musí byť aj náležite a dôkladne odôvodnený. Opačný prístup by znamenal masívne komentovanie rozhodnutí „vyšších“ súdov súdmi „nižšími“ a postupne by mohol viesť k navodeniu stavu anarchie v justícii. Z tohto pohľadu má odvolací súd za to, že súdu, ktorému bolo rozhodnutie „vyšším“ súdom zrušené, neprináleží komentovať, polemizovať, rozoberať postup a rozhodnutie tohto súdu v odôvodnení svojho rozhodnutia, ale pre tieto dišputy slúži pôda seminárov, stretnutí, porád, pôda akademická, ako aj sféra odbornej právnej literatúry a pod..

19. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 2:1.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).